

dig Frihed til at raade med Folketingsvalgkredſene, ſom man vilde. Man har beghyndt med at gøre tabula rasa, man har raseret alle de hidtil beſtaaende Kredſe og lavet ny Kredſe. Man kan vel — ſom den ærede Miniſter ſagde — have beholdt en vis Kerne, men Faktum er, at man har gjort rent Bord, og nu ſkulde man til at inddele diſe 400,000 Menneſter i Folketingsvalgkredſe. I Stedet for nu at holde ſig til Grundlovens § 32 og dividere med 16,000 eller omtrent 16,000; dividerede man ſaa med 24,500, og jeg har hverken i Dag eller tidligere fra den ærede Ordfører i denne Sag, der var ſaa polemisk i Dag, ſaaet noget egentligt Forſvar for, hvorfor man ikke vil give Kjøbenhavn, hvad der med Billighed og Retfærdighed tilkommer Kjøbenhavn. Jeg ſkal komme nærmere tilbage dertil ſenere. Her fremhæver jeg blot dette, at der intet ſom helſt har været i Vejen; naar man har haft dette ſtore Gebet, hvor man kunde foretage en ny Fordeling, ſaa kunde man lige ſaa godt ſom at give Kjøbenhavn 16 Kredſe have givet Kjøbenhavn, hvad der efter Grundloven tilkommer denne By, nemlig 24 eller 25 Kredſe, men man har ſimpelt hen ikke villet. Jeg ved ikke, om det er den ærede Ordfører, der ikke har villet, eller hvem det er, der ikke har villet, men der er nogen, der ikke har villet. Selv om den ærede Ordfører har haft en god Vilje lige over for Kjøbenhavn, har han ikke gjort noget alvorligt Forſøg paa at ſaa den ſat igennem og har i hvert Fald ikke villet ſtemme med os andre for at ſaa den Ting ſat igennem. Hvis Forholdene vare ſaaledes, at man i andre Dele af Landet havde en 4—5 Amter, der laa ſamlede — og der er adskillige Amter, der tilſammen ikke have ſtørre Indbyggerantal end Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amts 1ſte Valgkredſe tilſammen — hvis man da havde fri Haand, og kunde raser de gamle Kredſe i 3—4 Amter i hele Fyn og Laaland og Falſter med, og man ſaa ſkulde til i Overensſtemmelse med Grundlovens § 32 at indrette ny Kredſe i diſe Amter, ſaa vil jeg henſtille, om man da ikke vilde have følt ſig ganſke anderledes bunden ved Forholdſtallet 1: 16,000 i Grundloven, end man nu har gjort, lige over for Kjøbenhavn. Der er jo Forſkel paa, naar man kommer til en Reviſion af Valgkredſforholdene, om man mener at kunne indſtrænke ſig til at ſætte en enkelt Repræſentant for Landbruget ind hiſt og en enkelt her, om en Kredſ deles hiſt og en her, og ſaa paa, at man tager en ſtor Del af Landet og Folket, hvor man har ſin Frihed, men ikke paa det Omraade lyſtrer det Bud, Grundloven har givet i § 32. Jeg ſkal tillade mig at gøre

opmærksom paa, at det Bud, der ſtaar i Grundlovens § 32, netop er et Bud til Rigsdagen, til os Rigsdagſmænd, og til Regeringen naturligviſ ogſaa. Det er os, der alene kunne komme til at handle mod det eller overensſtemmende med det, og ſaa synes jeg nok, at det er et daarligt Ekſempel paa Lovlydighed, at man lige over for en ſaa klar Grundlovsbeſtemmelse ſom den, naar man tager fat paa at lovgive om det Forhold, ikke ganſke anderledes føler ſig bunden ved Grundloven, end man har gjort i dette Tilfælde. Jeg maa maafte bemærke til det ærede 1ſte Medlem for 8de Kredſ (Breinholt-Bandborg), at det jo er en meget betydelig Forſkel, om man bruger Ordet grundlovsiridig med Henſyn til en faktisk beſtaaende Tilſtand, og med Henſyn til, at Lovgivningsmagten tager ſig for at lovgive om en Ting uden at følge Grundloven. At der er Kredſe i Kjøbenhavn, der i Tidernes Løb have udvidet ſig, er ikke noget Grundlovsbrud. Det er fuldſtændig grundlovsligt, at der er blevet ſaa mange Menneſter i Kjøbenhavnſte Kredſe. Det eneſte, der kunde ſiges at være Grundlovsbrud, var dette, om Rigsdagen ikke i Tide havde beſtæftiget ſig med dette Forhold. Men det vide vi jo alle, at Rigsdagen har beſtæftiget ſig dermed. Og desuden er der jo heller ikke i Grundloven noget Paabud om, at der ſkal finde en Reviſion Sted med viſſe Mellemrum, ſaa der kan man ikke tale om Grundlovsbrud. Men naar man begynder at give Love, og navnlig en Lov ſom denne, om en almindelig Omfordeling af Valgkredſene paa denne Maade, ſaa er det, man kommer ind paa det grundlovsiridige. — Men ſom ſagt, det nytter jo ikke at tale derom. Jeg har blot villet hævde, iſær lige over for den ſtørre Hølemiſt fra den ærede Ordførers Side i Dag, at jeg havde troet, at han, lige ſom alle andre Politikere, virkelig var paa det rene med, at det ikke er grundlovmæſſigt, det, vi gøre her. Og jeg maa tillige gøre opmærksom paa, at man har lige ſaa lidt Lov til midlertidigt at handle mod Grundloven, ſom man har Lov til at handle mod den endeligt. Og navnlig da den Midlertidighed, her er Tale om, ſom jeg ſagde før, er en lille Evighed, bliver der ikke den mindſte Forſkel paa at handle mod Grundloven ved en Lov ſom denne og ved en ganſke almindelig Lov.

Men det er ikke ſaa meget fra det grundlovmæſſige Standpunkt jeg ønskede at ſe paa denne Lov; thi hvad Grundloven ſiger, eller hvad Grundloven vil, have vi jo paa ſaa mange Punkter og i ſaa mange Aar været uenige om, at der ikke er noget faſt